

۱. «المؤمن كالجبل الراسخ لا تحركه العواصف؛ مؤمن چونان کوه است، مقاوم، استوار، و بادهای شدید نمی‌تواند آن را به حرکت در بیاورد.» تو هم محکم باش تا گردباد مصیبت و خواستنی‌های شیطانی تکانت ندهد.

۲. کوه، عظمت و هیبت دارد، اگر انسان مطیع خداوند باشد و از حرام‌های الهی پرهیز کند، طبق گفته اهل بیت، خداوند به او شکوه، عظمت و هیبت می‌دهد. امتحان کن.

۳. بعضی از روزهای سال مانند روزهای تابستان برای صعود به قله بسیار مناسب است. برای صعود به قله معنویت هم در بعضی از ماه‌ها مانند ماه رجب، شعبان و رمضان زمینه بیش‌تری فراهم است.

۴. برای صعود به قله‌های مرتفعی مانند اورست یا دماوند حتماً نیاز به راهنما و فرد باتجربه دارید تا از مناسب‌ترین راه به مقصد برسید. برای صعود به قله معنویت که همان تقرب به خداوند است نیز به راهنمایی چون انبیاء، اهل بیت (علیهم‌السلام) و بعد عالمان ربانی نیاز دارید. «کسی که با عالم و حکیمی همراه نباشد که او را ارشاد و راهنمایی کند، هلاک می‌شود.»

۵. برای صعود به قله، نیاز به کوله‌پشتی دارید تا غذا، آب و لوازم مورد احتیاج را به همراه داشته باشید. در مسیر سعادت حقیقی، بهترین زاد و توشه، تقوا و مواظبت از خویش است. در آیه ۱۹۷ سوره بقره خداوند می‌فرماید: توشه بردارید و بهترین توشه، تقوا و پرهیز از گناه است.

۶. کوهنورد، نباید کوله خود را با وسائیل غیر لازم، سنگین کند چون خسته می‌شود و از هدفش باز می‌ماند. گناه هم پشت انسان را سنگین می‌کند و از راه درست باز می‌دارد پیامبر اعظم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) فرمودند: ای مردم، پشت شما از فشار اعمال بدتان سنگین شده است. گناه انسان را زنجیر می‌کند و حال اطاعت و عبادت و صعود را از بین می‌برد.

۷. در راه صعود به قله، نمی‌توانی و نباید پایت را هر جایی بگذاری، چون خطر سقوط هست پس برای صعود به قله معنویت پایت را در هر مجلس، منزل و مهمانی نگذار چون به لغزش گرفتار می‌شوی هر چقدر هم در آن مجلس، لغزش بیش‌تر باشد، خطر سقوط بیش‌تر است.

۸. وقتی که در کوه فریاد می‌زنی، انعکاس صدایت را دوباره می‌شنوی. این جهان کوه است و فعل ما ندا سوی ما آید نداها و صدا بعضی از مشکلات و ناملایمات زندگی انعکاس اعمال خود توست.

۹. در صعود و بالا رفتن از کوه نباید به هر علف هرز و یا سنگی چنگ بزنی چون هر علف و سنگی محکم و قابل اعتماد نیست. در دنیا هم برای صعود نباید بدون اطمینان به هر کسی و هر چیزی اعتماد کنی؛ در انتخاب دوست همسر، شغل، رشته و... دقت داشته باش.

۱۰. تا زمانی که در دامنه و پایین کوه هستی، فقط اطراف محدود خود را می‌بینی اما هر چقدر که به قله نزدیک می‌شوی، شعاع و افق دید تو زیاد می‌شود بعضی از آدم‌ها چون اهل صعود به قله‌های معنویت نیستند کوتاه‌نظرند نمی‌دانند مناظر و مسائل دیگری نیز وجود دارد، کافی است کمی از دامنه بالا بیایی تا قضاوت بهتری داشته باشی.

۱۱. وقتی پایین کوه هستی، همه چیز اطراف تو بزرگ جلوه می‌کند اما وقتی به قله رسیدی، همه چیز را کوچک می‌بینی انسان‌های بزرگ، دنیا را کوچک می‌بینند اما آدم‌های کوچک دنیا را بزرگ می‌دانند. حضرت امیر (علیه‌السلام) فرمودند: خداوند در چشم انسان‌های مؤمن و با تقوا عظیم و بزرگ است و غیر خداوند کوچک و ناچیز.

۱۲. کوه در عین بزرگی و عظمت، آرام و ساکت است. آدم‌های بزرگ و خودساخته اهل ادعا و حرف نیستند اما آدم‌های کوچک، زود سر و صدا راه می‌اندازند در حالی که در اعمالشان نشانی از بزرگی نمی‌یابی.

۱۳. کوه، هر چقدر بزرگ باشد، از نور خورشید بهره بیش‌تری می‌برد انسان‌های بزرگ و بلندمرتبه نیز از علم و معرفت بیش‌تری بهره‌مند هستند.

۱۴. راه پیشرفت، هم هدف مشخص می‌طلبد و هم عزم و اراده راسخ؛ همان چیزی که در بالا رفتن از کوه لازم داری.

۱۵. کوه‌ها به هم پیوسته و هر کدام قله‌ای بالاتر از قله دیگر دارد تو هم نباید به درجه‌ای از فهم، علم، ادب، معرفت و معنویت قانع یا مغرور شوی، چون قله‌های برتر و مرتفع‌تر دیگری برای فتح در پیش روی توست، به تلاش و حرکت خود ادامه بده و قله پیش رویت را فتح کن.

۱۶. صعود به قله، خیلی سختی و مشکلات دارد اما پس از رسیدن، شیرینی مقصد سختی راه را از یاد می‌برد.

۱۷. کوه را غیر از خداوند سبحان هیچ کس و یا هیچ چیز دیگر حرکت نمی‌دهد. انسان‌های بزرگ و مؤمن را فقط خداوند حرکت می‌دهد و در مقابل، آدم‌های کوچک مانند بچه‌ها هستند حتی یک اسباب‌بازی آنها را حرکت می‌دهد اگر کسی به آنها نگاه کند و یا تعریف کنند عمل مثبتی را انجام می‌دهد یعنی آن قدر ضعیف است که این اسباب‌بازی‌های کوچک رنگی دنیا به او انگیزه می‌دهد. ●

گاهی به کوه نگاه کن